

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

ΥΠΟ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο έπιστάτης δεν περίμενε ν’ άκουση περισσότερα. Καλημέρισε κι έφυγε, βέβαιος ότι ο Λαμπίρης τον άφηνε ελεύθερο να ένεργήσει ό που έλεγετε.

Είχε μάθει στο μεταξύ πού καθότανε ο Γαλιάζης, πού τον είχαν περιγράψει λάνο-κάτο. Το πιστόλι του ήταν γεμάτο. Γιατί να μην τελειώσει μια ώρα γρηγορότερα :

Τράβηξε πρὸς τὰ Έξώγεια, κάνοντας τὸ σφῆδὸ του. Θὰ παραμύνησε τὸ νῦσ ἀπὸ μιὰ γωνιὰ κ’ ἔταν τὸν ἔβλεπε διὰ τὸν πλησίονε καὶ διὰ τὸν φωτισμό, γιὰ νὰ μὴν κἀνὴ λάθος: —Εἰσαίτε ὁ κ. Γαλιάζης; Κἀ πρὶν ἔξαινεσθε προητάσει νὰ πῆ ναί, διὰ τὸ πῦρτε μιὰ σφαιρὰ κατὰτύχη!...

Θάβλεπε κατάνη καὶ διὰ γινόνταν μιὰ στὸ σκατάδι. Κἀ ζωντὴ δὲν διὰ μάθαινε ποτὲ πούσ σκατώσε τὸ νεαρὸ ζωνγράφου καὶ γιαι.

‘Ο Άνδρέας πλανήθηκε ἀραιτὲς ὄπως στὸς δρόμους, ὅττωρα αὐτὴ μεταφορὰ τῆς ἀγαπημένης του στὴν κλινηή. Δὲν ἤξερε κ’ ὁ ἴδιος πού πήγαινε. Βάδιζε σὶα γαμένα. Κατέβηκε στὴν ὁδὸν Πατησίων, ἀνέβηκε ὡς τὴ Πατησίου, ἔφτασε πελοπονηστας σὸν τελειὸς ὡς τὸ Μενιδι, στάθηκε σὲ μιὰ βροσί, ἤπε λίγο νερὸ καὶ ζαναγρόθηκε στὴν Ἀθήνα τοσακιωμένος, κατακοιμαμένος, μιὰ καὶ ἰσχυραμένος κάπως ἀπὸ τὴ σφῆρις πού τὸν βασάνιζαν.

Πῆγε αὐτὴ του καὶ ἔβλεπε στὸ κρεβάτι του γιὰ νὰ κερνήθῃ μιὰ-δου ὄψε. Μὰ τὸ πύλον βασανίστηκε. ‘Ο παρηγορος ἔλαος δὲν τοῦζλεινε τὰ βέβιαρα. Πῆγε σὶα σεντόνια ἰσχυρα καλίδες αἰματός. ‘Τὸ αἶμα τοῦτρεξε ἀπὸ τὴν ἀληγή τῆς λατριμῆνης του. ‘Εβλεπε τὴς καλίδες αὐτὲς κ’ ἀνατριχίλαε. ‘Η σφῆρις τὸν πετοῖσε στὴ Ρόζα. Τὴ νύξε ἀπογενεῖ: Νὰ ἦταν καλύτερα; Θὰ γλῶστονε; Θὰ τὴν ἔχαινε; ‘Ηταν ζωντανὴ τὰ ζα τὴ στιγμή αὐτὴ ἢ χαροαίεινε;

Λάβηκε ἔτσι στὸ κρεβάτι του κίαισται σὶα...

Ἐξὸ τοῖμα εἶχε νυχτοσίαι.

Σκέφτηκε νὰ σηκοθῇ καὶ νὰ κατέβῃ στὴν ἀλά. Θὰ περιόσε ἔξω ἀπὸ τὴν κλινηή κ’ ἴσως νὰ μάθαινε τίποτε. Θὰ ποτιόσε τὸ θεοφῶ, κανένα νοσοκομ. Ἐν ἀνάγκη διὰ τηλεφωνοῖσε ἀπὸ κάτου.

Ἐστρεξε λίγο κρὸν νερὸ στὸ πρόσωπό του, ἀνῆρε ἕνα τοιγάρο καὶ βῆκε στὸ δρόμο.

Καθὸς εἶχε στρίψει καὶ περιόσε αἰώνια στενωκομια, εἶδε νύχεται ἀπὸ ἀντίκρου ἕνας κηφῶς, σωματιόδης ἀγνωστος.

Φωνάτηνε μεθνομῶς.

Τρέβλαε καὶ μοιρομῶσε σὲ κάδε τὸν παρκατάημα.

‘Ο Άνδρέας δὲν ἔδωσε μεγάλη προσοχή. ‘Όταν ὄμως ἔφτασε κοντὰ στὸν ἀγνωστο, ἔκτεινος παρκατάησε, σάτρηκε μπρὸς του καὶ τοῖπε ἀπότοια:

- Μὸ δινεῖς τὴ φροιά σου;
- ‘Ο Άνδρέας ἄπλωσε τὸ τοιγάρο του.
- ‘Ο ἀγνωστος ἔσκαψε κ’ ἀνῆρε. ‘Όττωρα τὸν κίαιτρε καλὶ-καλὶ καὶ τοῖπε:
- Εἰσαίτε ὁ κ. Γαλιάζης;
- Μάλιστα, εἶπε ἀδιάρκω ὁ Άνδρέας.
- ‘Ο ζωνγράφος;
- ‘Ο ζωνγράφος.

Μὲ γρηγοράδα ἀστρατιῆς, ὁ ἀγνωστος τρέβηξε τὸ πιστόλι του καὶ παραβόλοσε.

‘Ο Άνδρέας ἔνευοισε τὴ φροιά του παραβολισμῶ νὰ τοῦ κίαιτρε τὸ πρόσωπο, νὰ τὸν στραβωνῇ. Σοφιάστηκε ζαλισμένος κάτου. Νόμισε πὸς ἔφτασε ἢ τελειώτα τὸν στιγμή...

‘Αν καὶ τ’ αὐτὰ τὸν βοῦζαν ἀκόμα ἀπὸ τὸν παραβολισμῶ, ἄκουσε τὸν ἀγνωστο νὰ κερῆν τρέζοντας.

Ἐπειτὰ ἔγινε ἀπόλυτη ἡσυχία.

— ‘Ο Λαμπίρης!... Πῆρε τὸ αἶμα του πῶσω... Ρόζα, ἀγάπη μου, πεθαίνω!... φωνοῖσε ὁ Άνδρέας.

‘Ηταν βέβαιος πὸς ὅτι ἔγινε ἦταν δουλειὰ τοῦ λάτρω τῆς Ρόζας. Τὸ πρόσωπό του τὸν πονοῖσε κρηιτὰ. Περιέμενε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὸ θάνατο. ‘Η σφαιρὰ διὰ τὸν εἶχε πετῶσε στὸ σκατάδι. Θὰ πῆθαινε. Δὲν διὰ ζωνάβλεπε τὴν ἀγαπημένη του!...

Μιὰ κερνήθῃ κερνήθῃ ἀπειλοῖσε ζέφυγε τότε ἀπὸ τὸ στόμα του: —Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Μὰ κανένας δὲν ἀκούογῶτανε στὸν ἔρημο δρόμο.

Θὰ πῆθαινε λοιπὸν ἔκει, σὸν σκόλος, χωρὶς κερνήθῃ βοήθεια; Ἀκούητερος κάτου τὸ ἔνα τὸν χέρι καὶ κατὰφωσε νὰ μισοκοιθῇ. Παράξενο!... Δὲν ἔνευοιθε κερνήθῃ ἔξάντηλη... Μῆπως δὲν τὸν εἶχε λάθει ἢ σφαιρὰ; ‘Η κερνήθῃ τὸν χίαιτρε γερμῆτα ἔλιπα. Τινάχτηκε ἀπάνω κ’ ἔφραξε τὸ πρόσωπό του. ‘Ηταν φλογισμῶ ἀπὸ τὴ φροιά τοῦ παραβολισμῶ!... Αἶμα δὲν φωνάτανε ποθενά...

Ἐκανε τότε κερνήθῃ κ’ ἀνῆρε σιγά-σιγά τὸ ἔνα τὸν μάτι νὰ ὄττωρα τὸ ἄλλο. Τὸν τοῦζαν κρηιτὰ. Λίγο ἀκόμα κ’ ἢ φροιά τοῦ παραβολισμῶ διὰ τὸν ἔτῶζλωνε.

‘Αν καὶ δὲν ἔβλεπε ἀκόμα καλὶ, ἔφραξε ἕνα γρηγορὸ βέβιαρα γέρω του. ‘Ο δρόμος ἦταν ἔρημος...

— Τῶσο τὸ καλύτερο! φωνοῖσε ὁ Γαλιάζης.

Ἐβγαλε κατάνη τὸ μαντήλι του, τοῦβεξε στὴν ζωντὴν βροσί καὶ τὸ ἀκούητερος στὸ πρόσωπό του. Αὐτὸ τὸν ἀνῆκοῖσε κάπως.

‘Η κερνήθῃ τὸν χροῖστος τοῖμα ἀργὰ καὶ πρόσφαρα.

Εἶχε σποθῇ!... Εἶχε γλῶστοῖαι!...

‘Η σφαιρὰ πέτασε ἔξωτὰ σφῆδὸν στὸν κρὸταρὸ του. ‘Ἐνα δαχτυλὶδὸ ἀποστρεφῇ καὶ ἔβλεπε στὸν τόπο...

Τρέβηξε πρὸς τὰ κάτου δροσισμῶ με τὸ μαντήλι του τὸ κληροῖσται πρόσωπό του, κάνοντας χίαιε δυὸ σέξ-φρις.

Δὲν ἔβλεπε τίποτε σὲ κανένα. Δὲν διὰ κατὰγγελλε τὸ πράγμα στὴν ἀστυνομῆα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἀτελειόσε κερνήθῃρος κίνδυνος, ἔβλεπε πὸς διὰ κρηιτῶσε ἔτσι τὸ Λαμπίρης σὶα ζῆμα του.

Ἐζαῖνε μιὰ σέξρη φροῖσε τὸ μυαλό του. Θὰ πήγαινε ἴσαι στὴν κλινηή πὸς βροῖσταν ἢ Ρόζα, ἔβλεπε πὸς ἀποτεφῶδῆσαν νὰ τὸν δολοφονοῖσταν καὶ διὰ κρηιτῶσε νὰ τὸν δέσταν τὸ ἔρχαμια. Κῆ ἔν ἦταν ἔκει ὁ Λαμπίρης, τῶσο τὸ κρηιτῶτερο γιὰ κερῆν. ‘Αν τοῖμῶσε, ἄς τὸν μιλοῖσε...

Ἀπὸ ἀκερῆθῃ ὄρα τῶρα ὁ Λαμπίρης εἶχε κρηιτῶσε στὴν κλινηή γερμῆτος μιῆρη ἀπειλοῖσται. Δὲν εἶχε βροῖ τὸ γιὸ του κ’ ἢ κῶρη του πῆθαινε! Ποῖος διὰ τῆς ἔδανε τὸ αἶμα πὸν τῆς κρηιτῶσταν γιὰ νὰ κρηιτῶθῃ σὶα ζοῖ;

Μόνος με τὴ γυναικα του σὲ γρῶφειο τοῦ γιαιτροῦ ὁ Νότης Λαμπίρης, γοῖφει λάνο-κάτω δαγκνόντας τὴς γροῖθῆς του, κρηιτῶσταν τὸ κερνήθῃ του, μιὴ ἔξοντας τί νὰ κῶρη... ‘Η ἀγωνία τοῦ λογγίξε τὴν κερνήθῃ, ἔφραξε τὸ δόντια του, τραβῶσται τὰ μαλλιά του.

— Τὸ παιδί μου πεθαίνει!... Τὸ παιδί μου πεθαίνει!... Ἐλεος!...

Κάησε ὄττωρα σὲ μιὰ κερῆκλα πλάι σὴν γυναικα του, πὸς ἔμνε βοῦθῃ, παραλοῖσται, σὸν νὰ κρηιτῶταν μ’ ἀνοχτὰ τὰ μάτια...

Ἐζαῖνε κρηιτῶσε κάτου τὸ κερνήθῃ. Ποῖος ἦταν; Νάταν ἄραγε ὁ γιὸς του; Περιέμενε με χρηιτῶσται κρηιτῶσταν με κερῆτῶρα σὶα πῶρη.

Βῆματα ἀκούητερος σὶα σκόλα. Ἐγας νοσοκόμος παρουσιάστηκε ἔπειτα σὶα πῶρη καὶ παρκαῖσται λέγοντας: — Περῶστε, κῶρη.

Ἐγας ἀνῆκοῖσε κρηιτῶσε τότε σὲ γρῶφειο, κρηιτῶσταν ἕνα βερῶμῶ μαντήλι σὲν πρὸσωπό του, πὸς ἦταν μαῖρω καὶ κληροῖσται. (Ἀκούηθει)

Κάησε κοντὰ σὴν γυναικα του ποῦμνε βουθῇ, παραλοῖσται, σὸν νὰ κρηιτῶταν μ’ ἀνοχτὰ τὰ μάτια...